

ASCENSION DEL SEÑOR

Esta es una fiesta preciosa, porque muestra hasta qué punto Dios se ha comprometido con el hombre. Jesús, el Verbo encarnado, ha subido al cielo con su humanidad. Para Él, la naturaleza humana no fue una especie de uniforme de trabajo del que podía desprenderse al acabar la faena. Ha querido subir con su humanidad hasta el cielo, y está sentado a la derecha del Padre. Es algo maravilloso. No es extraño que la oración colecta de este día, subrayando la unión de Jesús con el género humano, rece así: «La Ascensión de Jesucristo es ya nuestra victoria, y donde nos ha precedido él, que es nuestra cabeza, esperamos llegar también nosotros como miembros de su cuerpo». Es lo más alto a donde ha llegado la humanidad.

Dice la oración de poscomuni3n: «Haz que deseemos vivamente estar junto a Cristo, en quien nuestra naturaleza humana ha sido tan extraordinariamente enaltecida que participa de tu misma gloria». Viendo esto nos damos cuenta de c3mo Dios ama al hombre. Lo mismo podemos decir de su Iglesia. ¿C3mo puede alguien pensar que la Iglesia desprecia lo humano si celebra una fiesta en la que coloca a la humanidad en lo m3s alto, participando de la misma gloria de Dios? Muy al contrario: porque la Iglesia conoce el designio de Dios sobre el hombre se dedica a custodiar lo verdaderamente humano.

Lo que ocurre hoy es que la idea de hombre ha quedado difuminada y, a veces, se dicen y hacen aut3nticas barbaridades. Por eso adem3s de predicar el Evangelio, la Iglesia tiene que convertirse muchas veces en defensora de lo verdaderamente humano. Cuando el hombre se olvida de Dios, la misma dignidad humana queda oscurecida y el hombre no tarda en envilecerse.

Jesús, antes de subir al cielo, habla a sus ap3stoles. Les da el encargo de predicar el Evangelio y de bautizar. El anuncio de la Palabra y los sacramentos constituyen la acci3n principal de la Iglesia. Pero tambi3n est3 la sanaci3n del hombre en todas sus dimensiones: no se trata s3lo de la promoci3n del pobre o de la curaci3n del enfermo, sino que la sanaci3n incluye todo el trabajo que hace la Iglesia para que cada persona recupere su total dignidad. Como señal3 Pablo VI, la Iglesia es Madre y Maestra. Y Juan Pablo II dijo: «En Cristo Señor, la Iglesia señaala y desea recorrer ella misma el camino del hombre». Ese camino parte de la realidad concreta de cada persona, creada a imagen y semejanza de Dios e inquieta hasta que reconoce a Jesucristo. Ese camino culmina en Dios Trinidad. Por eso la preocupaci3n de la Iglesia va m3s all3 de las necesidades materiales y se centra en el coraz3n del hombre, para que este pueda elegir a Dios.

Sorprende la pasi3n de la Iglesia por todo lo que tiene que ver con el hombre: san Benito y sus monjes enseñando a cultivar los campos, miles de santos preocupados por la educaci3n de los niños y de los j3venes, much3simos hombres de Iglesia que han sido hombres de ciencia y algunos muy importantes como Mendel o Cop3rnico, multitud de fundadores de hospitales y centros de asistencia... Pero m3s all3 de todo esto estaba la conciencia de que ese hombre, que juega, aprende, investiga, enferma... est3 llamado a gozar de esa Vida que ya posee la humanidad glorificada de Cristo.

La Virgen Mar3a, asunta al Cielo, ya participa de la resurrecci3n del mismo Señor. Pid3mosle que sintamos con fuerza como la comuni3n de hoy es realmente Cristo que me comunica su vida que me purifica y que va model3ndome a su imagen.

Це дорогоцінне свято, бо воно показує, наскільки Бог присвятив себе людині. Ісус, втілене Слово, вознісся на небо разом зі своєю людською природою. Для нього людська природа не була чимось на кшталт робочої уніформи, яку він міг би зняти в кінці своєї праці. Він хотів вознестися зі своєю людською природою на небо, і Він сидить праворуч Отця. Це дивовижна річ. Не дивно, що у спільній молитві цього дня, підкреслюючи єднання Ісуса з людським родом, говориться: "Вознесіння Ісуса Христа - це вже наша перемога, і куди Він, наш Глава, пішов перед нами, ми теж сподіваємося дійти як члени Його тіла". Це найвищий рівень, якого коли-небудь досягало людство.

У молитві після Причастя говориться: "Дай нам щиро бажати бути з Христом, в якому наша людська природа була настільки надзвичайно піднесена, що бере участь у Твоїй власній славі". Бачачи це, ми усвідомлюємо, як Бог любить людину. Те ж саме можна сказати і про його Церкву: як хтось може думати, що Церква зневажає людину, якщо вона святкує свято, в якому ставить людину на найвищий рівень, розділяючи з нею саму славу Божу? Якраз навпаки: оскільки Церква знає Божий задум щодо людства, вона присвячує себе охороні того, що є справді людським.

Сьогодні відбувається те, що ідея людини стала розмитою, і часом говорять і роблять справжні варварства. Тому Церква, окрім проповіді Євангелія, повинна часто ставати захисником того, що є справді людським. Коли людина забуває Бога, затьмарюється сама людська гідність, і людина швидко принижується.

Перед тим, як Ісус вознісся на небо, він розмовляв зі своїми апостолами. Він дає їм завдання проповідувати Євангеліє і хрестити. Проголошення Слова і таїнства становлять основну діяльність Церкви. Але існує також зцілення людини у всіх його вимірах: це не тільки допомога бідним або зцілення хворих, але зцілення включає в себе всю роботу, яку Церква робить для того, щоб кожна людина могла відновити свою повну гідність. Як зазначав Павло VI, Церква є Матір'ю і Вчителькою. А Іван Павло II сказав: "У Христі Господі Церква сама вказує і бажає йти дорогою людини". Цей шлях починається з конкретної реальності кожної людини, створеної на образ і подобу Божу і неспокійної, поки вона не визнає Ісуса Христа. Кульмінацією цього шляху є Бог Трійця. Ось чому турбота Церкви виходить за межі матеріальних потреб і зосереджується на серці людини, щоб вона могла вибрати Бога.

Дивує пристрасть Церкви до всього, що стосується людини: святий Бенедикт і його монахи, які навчали, як обробляти поля, тисячі святих, які займалися вихованням дітей і молоді, безліч чоловіків Церкви, які були вченими, і деякі з них дуже важливі, такі як Мендель або Коперник, безліч засновників лікарень і центрів опіки...? Але крім усього цього, було усвідомлення того, що ця людина, яка грається, вчиться, досліджує, хворіє... покликана насолоджуватися тим Життям, яким вже володіє прославлене людство Христа.

Діва Марія, взята на Небо, вже бере участь у воскресінні самого Господа. Просімо її, щоб вона допомогла нам відчувати, що сьогоднішнє причастя - це справді Христос, який передає мені своє життя, очищає мене і моделює мене на свій образ і подобу.